

[Aage Fogh.]

for Roskildes naturlige udviklingsmuligheder og -betingelser. Også den højtærede indenrigsminister gav tilsagn om, at han ville gøre alt, hvad han kunne, for at få et fornuftigt samarbejde kommunerne imellem, men ministeren måtte desværre beklage, at han ingen magt havde til at gennemtvinge det. Det er beklageligt, fordi nabo-kommunerne i mange tilfælde opfører sig, som om det var fjendeland, det drejede sig om.

Må jeg ganske kort skitsere, hvad det drejer sig om, og hvilke penge der er i det. Roskilde kommune er i sin naturlige udvikling nået ud til de to store arealer, der ejes af Københavns kommune og staten. Disse arealer var i statsregnskabet vurderet til 37 øre pr. m², altså 3.700 kr. pr. ha. Men Roskilde kommune har for at sikre sig i fremtiden købt jorden, der ligger bagved, og betalt den med 37.000 kr. pr. ha. Der er altså betalt 10 gange den pris, som den offentlige jord er vurderet til.

Nu rejser jeg det spørgsmål, om ikke den højtærede finansminister mener, der var grund til at ændre vore vurderingsregler; hvis vi kunne gennemføre bare den lille ændring, at hvor en udvikling går så hurtigt, som der her er tale om, skulle vurderingsmyndighederne have mulighed for den dag, der var købsinteresser for jorden, at gennemføre ny vurdering. Der er ingen grund til at vente til 1964; hvis man straks vurderede jorden om, så ville ejeren af den jord, man nu køber til millionbeløb, komme og bede om at få lov til at sælge, fordi han ikke ville kunne svare de skatter, der blev pålagt jorden.

Nu håber jeg altså, at der bliver en fornuftig forhandling om den offentlige jord, og jeg takker den højtærede undervisningsminister for, at han var villig hertil.

Men vi har andre problemer. Roskilde kommune, som hidtil har været spærret inde, har forsøgt at sikre sig ved at købe jord i Himmelev kommune, men kommunen ønsker ikke at bygge i Himmelev, for så flytter dens velhavende skatteydere derud. Derfor lader man denne jord ligge hen som landbrugsjord; dér vurderes 33 ha til 170.000 kr. Det medfører selvfølgelig, at den rest af privat jord, der er tilbage, sælges til helt urimelige priser. 5 ha, der

ligger ikke hundrede meter fra Ibsgården, der ejes af Roskilde kommune, er solgt for 1 mill. kr. eller 200.000 kr. pr. ha. Da de 5 ha skulle vurderes på grund af den høje pris, turde vurderingsmyndighederne ikke vurdere dem til mere end godt det halve, nemlig godt $\frac{1}{2}$ mill. kr., altså 100.000 kr. pr. ha. 100 m derfra ligger de 33 ha, der ejes af Roskilde ude i Himmelev sogn. Hvis vurderingsmyndighederne nu havde ret til at vurdere Ibsgården til samme beløb, skulle den vurderes til 3,3 mill. kr. Hvis den bliver vurderet til 3,3 mill. kr., skal der svares grundstigningskyld af forskellen mellem grundbeløbet, der var 80.000 kr. + 65 pct., det er 136.000 kr., der er skattefri, og de 3,3 mill. kr., der skal belægges med 4 pct.s afgift. Det vil sige, at der skal svares 130.000-140.000 kr. om året i grundstigningsafgift på denne jord ud over de jordskatter, der normalt skal svares til kommunen og til amtet.

Jeg tror, den højtærede minister vil give mig ret i, at hvis vi gennemfører det, så vil Roskilde kommune bede om at få lov til at bygge omgående, så kan de ikke mere dyrke byg derude, i hvert fald ikke med et rimeligt økonomisk resultat. Det er efter mit skøn fuldkommen uanstændigt, at folketinget ikke har sørget for at gennemføre den ændring i vurderingsloven, der er en betingelse for, at den udmærkede lovgivning, vi gennemførte 1957-60 om grundværdistigning, kan udnyttes. Hvis man ville gøre det, ville der være ganske overordentlig mange penge i det, og så ville vi tage hele gassen af den ballon, der nu hedder prisstigning omkring vore købstæder. Vi har produceret, jeg ved ikke hvor mange millionærer og halvmillionærer i Roskilde og nærmeste omegn udelukkende i kraft af, at de tilfældigt er kommet til at bo dér, hvor der nu er efterspørgsel efter jorden, og så er de gået med pengene. I stedet skulle vi have vurderet jorden om, så var det dem, der var kommet til kommunen og havde bedt den om at købe for at komme af med den forpligtelse, der hviler på den. Men den forhenværende højtærede finansminister kunne altså ikke se, at der var noget at rette her.

Der er en ting mere. Man skulle gøre befolkningen og navnlig vore ledere i kommunerne ude omkring opmærksom på,